

ΣΚΛΑΒΟΙ ΣΤΟ ΜΙΣΟΣ *

ΤΡΙΠΡΑΧΤΟ ΔΡΑΜΑ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Τὴν ἐπαύριο. Ἡ ἴδια σκηνοθεσία. Τὰ λουλούδια κι οἱ πρα-
σινάδες ἔχουν σηκωθεῖ καὶ στὴ θέσι τοῦ μπουφέ τοποθετήθηκε
πάλι ἡ βιβλιοθήκη.

*Ὅταν σηκωθεῖ ἡ αὐλαία ἢ Ἄννα κάθεται σιὸ γρα-
φεῖο τῆς δίχως ὄμως νὰ γράφει. Τὸ ἄπλανο μάτι φανερώ-
νει πὼς ἡ σκέψη τῆς βρίσκεται μακρονά.*

ΣΚΗΝΗ 1.

Ἄννα, Νίκος γιὰ μιὰ στιγμή, κατόπιν Ἀργύρης.

ΝΙΚΟΣ. (Μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιά). Εἶνε ἔτοιμα
τὰ τιμολόγια ματμαζῆλ Ἄννα;

ANNA. Ὁ κύριος Ἀλέξης δὲν ἦρτε ἀκόμα νὰ ὑπο-
γράψει...

ΝΙΚΟΣ. Ξέροι πὼς εἶνε ἔντεκα περασμένες;

ANNA. Τὶ θές νὰ σοῦ κάνω ἐγώ;

ΝΙΚΟΣ. (Φεύγει ἀνασηκώνοντας τοὺς ὄμους). Κι ἐγὼ
σκοτίστηκα! Ἄς κάνει καλὰ ὁ εἰσπράκτορας μὲ τοὺς πελάτες.

ANNA. (Σηκώνεται βλέποντας μετὰ μιὰ στιγμή τὸν Ἀρ-
γύρη πὸν μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιά). Κύρ Ἀργύρη δὲν
μπορῶ νὰ καταλάβω τί τρέχει σήμερα... Εἶμαι πολὺ
ἀνήσυχη...

ΑΡΓΥΡΗΣ. (Ἠμίφωνα). Ἀκόμα δὲ φάνηκε ὁ Ἀλέξης;

ANNA. Οὔτε κείνος, οὔτε ὁ γέρος...

ΑΡΓΥΡΗΣ. Μοῦμ... (Βλέποντας τὴν Ἄννα ἐκφραστικά).
Θὰ φανοῦν ὅπου καὶ νᾶνε... δὲ θὰ χαθοῦν...

ANNA. Γιατί μὲ κυττάζεις ἔτσι παραξένα; Τὶ συμ-
βαίνει;

* Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο.

ΑΡΓΥΡΗΣ. (Αφοῦ κοιτάζει ἀπ' ὄλες τὶς μεριές). Ἦστε ἡ ὥρα νὰ μπεῖ κάθε κατεργάρης στὴ φωλιά του... Θὰ τοὺς δείξω κι ἐγὼ πὼς ξεπληρώνεται τόσων χρόνων τσαλαπάτημα...

ANNA. (Πιὸ ἀνήσυχτα). Τὶ θὰ ποῦν αὐτὰ κὺρ Ἀργύρης; ὁ Πέτρος πού βρίσκεται;

ΑΡΓΥΡΗΣ. Ὅπου καὶ νᾶνε θᾶχεις εἰδήσεις του... Ἐσὺ στὸ μεταξύ μιλιὰ, ἄσε τὸν ἀδερφό σου νὰ κάνει κείνο πού χροιάζεται, καὶ ξερεῖ πολὺ καλὰ τί τοῦ γίνεται...

ANNA. (Μὲ ταραχή). Τὶ τρέχει; φοβᾶμαι!

ΑΡΓΥΡΗΣ. Μὴ φοβᾶσαι... μὴ φοβᾶσαι τίποτα... Ἐχε λιγάκι ὑπομονή... (Αφοῦ δεῖ καὶ πάλι ἀπ' ὄλες τὶς μεριές). Τώρα, ἄκουσε... Ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ μὲ ζητήσῃ κανένας στὸ τηλέφωνο, ἀνεῖσαι μονάχη ρώτησε πρὶν ποιὸς μὲ θέλει... κι ἂν σοῦ ποῦνε ὁ ἀριθμὸς 5,3,8,6, τρέχα καὶ φώναξέ με... ἂν ὅμως εἶνε ἐδῶ οἱ παραφεντάδες τότες πές του, κάνατε λάθος στὸν ἀριθμὸ καὶ κλείσε...

ANNA. Γιατί σήμερα τέτοια μέτρα; Γιατί δὲ μιλιᾷς ἀπὸ τὸ μέσα τηλέφωνο;

ΑΡΓΥΡΗΣ. Δὲ θέλω ν' ἀκούσει τὸ προσωπικὸ κείνα πού θὰ πῶ καὶ δὲν ἔχω ὦρα νὰ λείψω γιὰ νὰ μιλήσω ἀπ' ἔξω... (ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάνου μπαίνει ὁ Πέτρος. Ὁ Ἀργύρης τὸν βλέπει πρῶτος). Ἄ! νὰ ὁ Πέτρος! καλημέρα παιδί μου! Σᾶς ἀφίνω... ὑποθέτω πὼς θᾶχετε νὰ μιλήσετε... (Φεύγει ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιὰ βιαστικός).

ΣΚΗΝΗ 2.

Πέτρος, Ἄννα, στὸ τέλος ὁ Ἀργύρης.

ANNA. (Τρέχει πρὸς τὸν Πέτρο καὶ τοῦ πιάνει τὰ χέρια). Τὶ γένηκες; ἀνησύχησα πολὺ! ἄργησες τόσο!

ΠΕΤΡΟΣ. (Σοβαρά). Μ' ἔζητησες προστασία, κι ἔπρεπε νὰ γάνω ὅτι μπορούσα.

ANNA. (Τρομαγμένη). Γιατί πέρνεις τόσο σοβαρὸ ὄψος; Τὶ ἔκανες;

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν ἔχεις πιὰ θέσι ἐδῶ μέσα...

ANNA. (Σε στάσι ἀμυντική). Τὶ ἐννοεῖς μ' αὐτό;

ΠΕΤΡΟΣ. Οἱ πόρτες τοῦ ἐργοστασίου τοῦ Μελισίδη εἶνε ὀρθάνοιχτες καὶ γιὰ τοὺς δύο μας...

ANNA. (Με τρεμούλιασμα στη φωνή). Ὅστε ἐπέτιχες νὰ σὲ δεχτοῦν ;

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν εἶμαι ἐγὼ πὺν ἐπέτιχα... αὐτοὶ ἐπέτιχαν πολὺ περισσότερο... Τὸ κατάλαβαν μονομιᾶς καὶ δέχτηκαν ὅτι προτάσεις τοὺς ἔκανα... Σὲ λίγο τὸ συμβόλαιο θᾶνε ἔτοιμο γιὰ τὴν ὑπογραφή... Ἔτσι τουλάχιστον θὰ βρεθοῦμε σὲ κύκλο ἡθικώτερο ἀπ' αὐτὸν ἐδῶ...

ANNA. (Με ὑποψία). Πῶς τὸ κατώρθωσες τόσο εὐκόλα ;

ΠΕΤΡΟΣ. (Ψυχρά). Ὅταν χθὲς σοῦ εἶπα ὅτι ὁ γυρισμός μου θὰ εὐεργετοῦσε τὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ δὲν μὲ πίστεψες...

ANNA. (Με χαρά). Ὅστε ;... μὰ πῶς ;

ΠΕΤΡΟΣ. (Ψυχρά). Κατέχω τὸ μυστικὸ τοῦ Πάττερσον... καὶ μάλιστα πιὸ τελειοποιημένο...

ANNA. Ἀλήθεια Πέτρο ; Ἀλήθεια τὸ λὲς αὐτό ;... Μὰ τότες μόλις τοὺς πεῖς δυὸ λέξεις θὰ σιάξουν ὅλα...

ΠΕΤΡΟΣ. Αὐτὸ τὸ δοκίμασα ἀπὸ χθὲς... Δὲν μοῦ ἐπέτρεψαν κανὲν νὰ μιλήσω... Ἀπὸ τὴ στιγμή πὺν μὲ εἶδαν νὰ γυρίσω μιὰ ἦταν ἡ σκέψη τους... Τὸ πῶς νὰ μὲ ξεφορτωθοῦν...

ANNA. (Με ἀγωνία). Μὰ δὲν ἤξεραν... Δὲν ἤξεραν τίποτα...

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ ξέρουν γιὰ νὰ προσφέρουν στὸ γυιὸ τοῦ Φίλιππα Βάλθη ἓνα καταφύγιο... Ἡ ἀνώτερη δύναμις θέλησε νὰ ἐπιβάλλει τὴ δικαιοσύνη της καὶ τοὺς ἐξώθησε νὰ παραδώσουν ἓνα φοβερὸ ὄπλο στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ τους... Ἡ ἀνακάλυψίς μου εἶνε τέτοια πὺν θὰ τοὺς ἐκημενίσει... Ἐμπρός... ἐτοιμάσου νὰ φεύγομε...

ANNA. (ἀπειλητικῆ). Ὅστε σκέπτεσαι σοβαρὰ νὰ δουλέψεις γιὰ τὴν καταστροφή τοῦ μέρους αὐτοῦ ;

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν εἶμαι ἐγὼ τὸ σκουλίκι πὺν θὰ καταστρέψω... Αὐτὸ βρίσκεται μέσα τους... Σὰν τὸ σάρακα πὺν δουλεύει στὴν καρδιά τοῦ πλάτανου...

ANNA. (Ἐπόκωφα). Καὶ δὲν ἔχεις καμμιά τύψη γι αὐτὸ πὺν θὲς νὰ κάνεις ;

ΠΕΤΡΟΣ. Γιατί μοῦ κάνεις αὐτὲς τίς ἐρωτήσεις ; Μοῦ ζήτησες νὰ σὲ προστατέψω. Ἀπὸ ντροπιασμένη σὲ λίγο κείνος πὺν χθὲς σὲ περιφρονοῦσε θὰ σὲ δεῖ μ' ἄλλο μάτι... δὲ βλέπω γιατί θᾶχω τύψεις...

ANNA. (Με πόνο). Πέτρο!

ΠΕΤΡΟΣ. (Σὰν νὰ μονολογεῖ). Βάρος ὅμως ἔχω στή ψυχή. Ἡ Ἐδῶ γινώρισα κατὰ πρῶτο τὴ ζωὴ... Κάθε λιθάρᾱκι πού μεγάλωνε τις οἰκοδομὲς ἦταν γιὰ μένα μιὰ καινούργια χαρὰ... Αὐτοὺς τοὺς μισοῦσα... κι ὅμως ἡ μεγαλειτέρῃ μου λαχτάρᾱ ἦταν ν' ἀφιερῶσω τὴ ζωὴ μου σ' ἄψυχα μηχανήματα...

ANNA. (Ἐχθρικά). Καὶ σὲ κάτι ἄλλο μὲ ψυχή... γιατί κάνεις πῶς τὸ ξεχνᾶς;

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν πρέπει νὰ μιλά κανένας γιὰ σβυσμένα ὄνειρα ὅταν θέλει νὰ ζήσει μέσα στὴν πραγματικότητα...

ANNA. (Με ἀπότομο ξέσπασμα). Ἐγωῖστή! Ξεχνᾶς πῶς κι ἐγὼ πρέπει νὰ ζήσω μὲ τὴν πραγματικότητα... (Δαγκάνει τὸ μαντυλάκι της).

ΠΕΤΡΟΣ. (Με συγκρατημένη συγκίνηση). Κεῖνο πού σήμερα εἶνε ἡ κορωνίδα τῶν πόθων σου, ὁ γάμος σου μὲ τὸν Ἀλέξη, θά'νε ἡ μεγαλιτέρῃ σου σκλαβιά... Μὴν ἀνησυχεῖς... Θὰ τὸ ἐπιτύχεις... Γιατί αὐτὸς θὰ πέσει κι ἐπὶ σὲ λίγο θ'ἄσαι πλούσια... Θὰ σὲ παρακαλέσει ὅσο δὲ φαντάζεσαι... Ὅταν ὅμως περάσουν μερικὰ χρόνια, ἀν' ἔξω ἀπ' τὴ γυναῖκα βροῖκεται μέσα σου κάτι πιὸ ἄλλο... Θὰ ἀντιληφθεῖς πῶς ἡ σημερινή σου λαχτάρᾱ στὸ νὰ ζήσεις ἔμεινε λαχτάρᾱ ἀνεκπλήρωτη κι ὅτι ἀφιέρωσες τὴ ζωὴ σου σ' ἓνα ψυχρὸ ὑπολογιστή... Πήγαινε νὰ ἐτοιμαστεῖς... ἡ ὥρα περνᾶ... (Στὸ μεταξὺ χτυπᾶ τὸ τηλέφωνο, δὲν δίνουν ὅμως προσοχή).

ANNA. (Πλησιάζοντάς τον μὲ ὀργή). Αὐτὸ πού ἔβαλες στὸ νοῦ σου εἶνε ἀδύνατο... Μονάχα τὸ πῶμα μου θὰ πάρουν ἀπὸ δῶ μέσα... Φεύγα! φεύγα μονάχος! Ἀφοῦ θὲς νὰ καταστρέψεις τὸν ἄνθρωπο πού ἀγαπῶ... Κι ὅμως πίστευω πῶς εἶσαι σὲ θέσι νὰ καταλάβεις τὶ θὰ πει ἀγάπη...

ΠΕΤΡΟΣ. (Πικρά). Ἴσως πιότερο ἀπὸ σένα!

ANNA. Τότες πῶς θὲς νὰ προσφέρω στὸ βωμό της γιὰ προῖκα μου τὴν καταστροφὴ;

ΠΕΤΡΟΣ. Πιὸ πάνω ἀπ' τις συμπάθειες καὶ τις ἀδυναμίες μας κρέμεται μιὰ ζυγαριά... ἡ ζυγαριά τῆς δικαιοσύνης...

ANNA. (Παρακλητικά). Πέτρο αὐτὸ πού θὲς νὰ κάνεις εἶνε σκληρό...

ΠΕΤΡΟΣ. (Ψυχρά). Ξετίναξε από πάνω σου την αισθηματολογία και θά θάεις πώς ένα μονάχα ζητώ... να σ' ἐξυψώσω σ' ένα κόσμο ἠθικώτερο... (Τὸ τηλέφωνο ἐξακολουθεῖ νὰ χτυπᾷ).

ANNA. (Με δύναμι). Πέτρο με κάνεις νὰ σὲ μισῶ! Τὴν ὥρα ποῦ μπορεῖς νὰ μοῦ ἀνοίξεις διάπλατες τὶς πόρτες, τῆς ζωῆς, στέκεσαι μπρὸς μου μὲ τὸ στυλέτο στὸ χέρι...

ΠΕΤΡΟΣ. Οἱ πόρτες αὐτὲς εἶνε πόρτες τῆς ἀνανδρίας...

ANNA. (Ἀγριεμμένη). Ἀγαπῶ! καταλαβαίνεις τί θά πεῖ αὐτό;

ΠΕΤΡΟΣ. Τότες πρέπει νᾶχεις καὶ τὴ δύναμι νὰ μισεῖς σὰν ποῦ μισοῦν αὐτοί... (Με κατάπτωσι πέφτορας στὴν πολυθρόνα, ἐνῶ τὸ τηλέφωνο ἐξακολουθεῖ νὰ χτυπᾷ). Πόσο καλλίτερο θάταν νὰ μὴ ξεσκιζύμε τὶς καρδιές μας μιὰ τέτοια ὥρα! (σωπαίνουν μιὰ στιγμή). Μίλησε στὸ τηλέφωνο... Αὐτὸς ποῦ χτυπᾷ δὲν ἐννοεῖ νὰ σωπάσει... (Μένει μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ ἀνάμεσα στὰ χέρια).

ANNA. (Πιάνει τὸ κέρας). Ἐμπρός... μάλιστα... μὲ συγχωρεῖτε... ἤμουν ἀπασχολημένη... Πῶς εἶπατε;... ἀριθμός;... 5,3,8,6... (Ὁ Πέτρος μόλις ἀκούσει τὸν ἀριθμὸ σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ προσέχει). Πῶς εἶπατε;... νὰ τηλεφωνήσῃ ἀμέσως στὴ διεύθυνσι;... Πολὺ καλά... θά τὸν εἰδοποιήσω... ναί... ναί... ὅτι τὸν ζητᾷ ὁ διευθυντής... τὸν θυμᾶμαι... 5.3,8,6. (Ἀποθέτει τὸ κέρας καὶ κάνει νὰ φύγει. Ὁ Πέτρος μὲ ἔκφρασι ἀπορίας σηκώνεται).

ΠΕΤΡΟΣ. Γιὰ σιάσου μιὰ στιγμή... Ποιὸν ζητοῦν στὸ τηλέφωνο;

ANNA. Τὸν Ἀργύρη...

ΠΕΤΡΟΣ. Περιέργο αὐτό! (Βγάζει τὸ σημειωματάριό του καὶ βλέπει). 5 3,8,6... Τὶ σχέση μπορεῖ νᾶχει ὁ Ἀργύρης μὲ τὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μελισσιδῆ;

ANNA. (Με κατάπληξι). Μὲ τὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μελισσιδῆ; Τώρα καταλαβαίνω... τὰ λόγια του πρὶν ἔρτεις! (Πικρά). Ὡστε μονάχα ἀπ' τὴν ἀδερφή σου κρατοῦσες μυστικὰ τὰ σχέδια σου...

ΠΕΤΡΟΣ. (Με ἀπορία). Περιέργο! πολὺ περιέργο αὐτό! Ἐγὼ δὲν τοῦπα λέξι!

ANNA. Κι ὅμως καθὼς μοῦ μίλησε εἶνε φανερό πῶς

τὰ γνώριζε... (Σὰν νὰ τῆς μπαίνει μιὰ ὑποψία). Ἐκτός... ἄν... μὰ αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτο.

ΠΕΤΡΟΣ. Τὶ πράμμα; ἔξηγήσου!

ANNA. (Μὲ σύγχυσι). Ὁχι... θᾶταν μεγάλη ἀτιμία στὴν ἡλικία του...

ΠΕΤΡΟΣ. (Πλησιάζοντάς την... μὲ ὑποψία). Ὡστε... ὑποπτεύεσαι πὼς ὁ Ἀργύρης...

ANNA. Δὲν μπορῶ νὰ δώσω καμμιά ἐξήγησι... Πάει νὰ μοῦ φύγει τὸ μυαλό...

ΠΕΤΡΟΣ. Γιὰ στάσου... Σοῦ πέρασε καμμιά ἄλλη φορὰ ἢ ἰδέα πὼς μπορεῖ νᾶχετε κατισκόπους ἐδῶ μέσα;

ANNA. (Μὲ προσπάθεια νὰ συγκεντρώσει τὴ σκέψη). Ἀρκετὲς φορὲς συνέβηκαν πράγματα παράξενα...

ΠΕΤΡΟΣ. Θυμᾶσαι κανένα γεγονὸς συγκεκριμένο;

ANNA. Βέβαια... Τὸ σπουδαιότερο ἦταν πού μαθεύτηκε ἢ μέθοδος τοῦ πατέρα ἀπ' τὸ Μελισσίδη... Καὶ οἱ δυὸ χάλασαν τότες τὸν κόσμον γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν ποιὸς πρόδωσε τὸ μυστικόν...

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ ποῖὸ πολὺ ἐνδιαφέρον). Ἄλλο τίποτα;

ANNA. (Μετὰ σκέψη). Μὴ... νά... ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ἀκόμα μᾶς γένηκε μεγάλη ζημιὰ ἀπὸ ἓνα ἄλλο μυστικὸ τοῦ γραφείου πού μαθεύτηκε...

ΠΕΤΡΟΣ. Πῶς αὐτό;

ANNA. Θέλαμε νὰ κλείσωμε μιὰ μεγάλη παραγγελία μὲ τὴ Ρωσσία, κέντρο ἀγορᾶς πού κανένας δὲν μποροῦσε νὰ φανταστεῖ... Ἡ δουλιὰ ἦταν σχεδὸν τελειωμένη! Τὸ ἐργοστάσιο δούλευε μέρα καὶ νύχτα γι αὐτήν... Ξαφνικὰ ναυάγησε ἀπ' τὸ συναγωνισμό...

ΠΕΤΡΟΣ. Μήπως ξέρεις ποιὸς τὴν ἐκτέλεσε;

ANNA. Φυσικά... τὸ ἐργοστάσιο Μελισσίδη... Μά... γιὰ στάσου... Ἦταν καὶ κάτι ἀκόμα... πού τώρα μοῦ κάνει ἐντύπωσι...

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ πυρετό). Τὶ πράμμα; λέγε...

ANNA. Τὸ φάκελλο μὲ τὴν ἀλληλογραφία καὶ τὰ τηλεγραφήματα τῆς δουλιᾶς αὐτῆς μοῦ τὸν εἶχαν ἐμπιστευθεῖ... τὸν εἶχα κρυμμένο ἐδῶ... Κι ἔξαφνα χάθηκε... Ἄ! Θεέ μου! αὐτὸς εἶνε! ὁ Ἀργύρης! Τὸν εἶδα νὰ τὸν ξαναβάξει στὴ θέσι του μετὰ μιὰ μέρα, νομίζοντας πὼς εἶνε μονάχος. Ἦθελε μοῦ εἶπε νὰ μελετήσῃ ἂν ἢ δουλιὰ

αὐτὴ ἦταν σοβαρὴ... καὶ μάλιστα μὲ παρακάλεσε νὰ μὴν πῶ τοῦ Ἄλἐξῃ πὼς τὴν γνωρίζει...

ΠΕΤΡΟΣ. (*Σὰν νὰ μονολογεῖ*). Ὡστε ὁ Μελισσίδης ἔχει κατάσκοπο τὸν Ἀργύρη στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Τάμπρα...

ANNA. (*Μὲ ταραχὴ*). Αὐτὸ εἶνε βέβαια... Βλέπεις ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ποὺ νόμισες γιὰ πλὴ ἠθικοὺς! (*Κεῖνη τὴ στιγμή προβάλλει τὸ κεφάλι ὁ Ἀργύρης ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιὰ*). Ἐσὺ! ἔσὺ κὺρ Ἀργύρη νὰ κάνεις ἓνα τέτοιο πρᾶγμα!

ΑΡΓΥΡΗΣ. (*Μπαίνοντας*). Τὶ εἶνε τὶ σοῦ ἔκανα;

ΠΕΤΡΟΣ. (*Παγερά*). Σὲ ζητοῦν νὰ τηλεφωνήσεις στὸν ἀριθμὸ 5,3,8,6, στὴ διεύθυνσι τοῦ Μελισσίδη... Θέλουν νὰ μάθουν ἂν ὑπάρχει ἐδῶ καμμιά καινούργια δουλιὰ γιὰ κλέψιμο...

ΑΡΓΥΡΗΣ. Ἐσένα τὶ σ' ἐνδιαφέρουν αὐτά; Τώρα θᾶσαι πολὺ καλὰ ἐκεῖ κάτω. Ἐγὼ μάλιστα καὶ πρὶν ποὺ μίλησα τῆς Ἄννας γιὰ τὸ τηλεφῶνο εἶνε γιὰτὶ δὲ θέλω πιά νὰ κρυφτῶ ἀπὸ σᾶς... Ἐχομε τὰ ἴδια συμφέροντα...

ΠΕΤΡΟΣ. (*Ἀρπάζοντας τὸ χέρι του μὲ θυμὸ*). Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θὰ μοῦ γλυτώσεις... Ἐμπρὸς λέγε... Ἀπὸ τὰ λόγια σου ἐξαορτῶνται πολλὰ...

ΑΡΓΥΡΗΣ. (*Τραβώντας τὸ χέρι μὲ τρόμο, χαμηλόφωνα*). Δὲ βλέπω τὶ ἔχεις νὰ κερδίσεις ἐσὺ ἀπ' αὐτά...

ΠΕΤΡΟΣ. Λιγότερα ἀπ' ὅσα κέρδισες μὲ τὴν πούλησι τῆς δουλιᾶς τῆς Ρωσσίας καὶ τοῦ μυστικοῦ τοῦ πατέρᾳ μου...

ΑΡΓΥΡΗΣ. (*Ἠμίφωνα*). Πιὸ σιγὰ μὴ φωνάζεις ἔτσι! ἔλα μέσα... Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα... μονάχα... (*βάζοντας τὸ δάκτυλο στὸ στόμα...*) νὰ μ' ἀκούσεις δίχως νεύρα... ἔλα... (*φεύγει πρῶτος*).

ΠΕΤΡΟΣ. (*Τὸν ἀκολουθεῖ. Ὅταν φθάσει στὴν πόρτα στέκει μὰ στιγμή*). Ἄννα... θὰ ξαναγυρίσω σὲ λίγο...

ANNA. (*Ἐνῶ ὁ Πέτρος φεύγει*). Λυπήσου με... (*ὅταν μείνει μονάχη πηγαίνει καὶ βλέπει ἀπὸ τὴν βεράντα, κάνει μὰ χειρονομία σὰν νὰ ἀπορεῖ, καὶ μὲ βῆμα ποὺ κλονίζεται γυρίζει καὶ κάθεται στὴ θέσι τῆς...*)

ΣΚΗΝΗ 3.

Ἄννα, Εἰρήνη.

ΕΙΡΗΝΗ. (*Μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάνου. Τὸ ὄλο*

της δείχνει νευρική ταραχή). Ὁ πατέρας, ὁ θεῖος Ἀλέξης
κανένας ἀκόμα δὲν εἶνε ἐδῶ;

ANNA. Κανένας ἀκόμα, Εἰρήνη.

ΕΙΡΗΝΗ. (Νευρικά). Κοντεύει μεσημέρι! (Κάνει μιὰ
βόλτα, πηγαίνει στοῦ μεγάλο γραφεῖο, ἀνακατεύει δυὸ τρία
χαρτιά, τ' ἀφίνει, ὕστερα μὲ δισταγμὸ βλέποντας ἄλλου). Ὁ
ἀδελφός σου ὁ Πέτρος ἔχεις ἰδέα ποῦ βρίσκεται;

ANNA. Ἦταν ἐδῶ πρὶν ἔλθεις... θὰ ξαναγυρῶσει...

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ ταραχή). Ἦταν ἐδῶ; Εἶσαι βέβαια πὼς
ἦλθε ἐδῶ... στοῦ γραφεῖο αὐτὸ σήμερα;

ANNA. (Τρομαγμένη). Γιατὶ σοῦ φαίνεται παρᾶξενο;
Μήπως ξέρεις καὶ σύ;

ΕΙΡΗΝΗ. Νὰ ξέρω τί; Λέγε... τί ἐννοεῖς;

ANNA. (Μὲ δυσκολία). Μά... τίποτε Ρένα... Γιατὶ
εἶσαι ταραγμένη;

ΕΙΡΗΝΗ. (Ἀπότομα). Θέλω νὰ ὀπαντήσεις μὲ εἰλι-
κοίνεια σὲ μιὰ μου ἐρώτησι...

ANNA. (Πικρά). Ἔτσι ποῦ μοῦ μιλάς δείχνεις πὼς ἀμ-
φιβάλλεις γιὰ μένα.

ΕΙΡΗΝΗ. Πές μου... γνωρίζεις ὅτι ὁ πατέρας μου εἶχε
ὕποχρεώσεις σὲ σᾶς μετὰ τὸ θάνατο τοῦ δικοῦ σου;

ANNA. (Μὲ ξεινάγμα). Μά!...

ΕΙΡΗΝΗ. (Ἐπιτακτικά). Λέγε λοιπόν!

ANNA. (Μὲ στεναχώρια). Δηλαδή... τὸ ἔμαθα κατὰ
τύχην... μὰ ἐσὺ πὼς ξέρεις...

ΕΙΡΗΝΗ. (Βλέποντάς την κατάματα). Εἶνε καιρὸς ποῦ
τὸ ἔμαθες;

ANNA. (Μὲ στεναχώρια). Λίγες μέρες μετὰ τὸ φευγὸ
τοῦ Πέτρου...

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ σαρκασμὸ). Ἄ! ὥστε ἐπὶ χρόνια γνώ-
ριζες καὶ σὴν ἄνθρωποι δουλεύοντας! Γιὰ νὰ παίξεις πρόσωπο
ἠρωΐδας καὶ νὰ σταθεῖς πιὸ ψηλὰ ἀπὸ μένα!

ANNA. (Κάνοντας ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος της). Ρένα!

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ ὀργή). Μὰ μίλα λοιπόν! Πές μου γιατί
δὲν σήκωσες ποτὲ σου κεφάλι; νὰ ἀπαιτήσεις τὸ δίκιο σου;

ANNA. Δὲν ξεχώρισα ποτὲ τὰ συμφέροντα σας ἀπ' τὰ
δικά μου... (Μὲ δυσκολία). Νόμιζα πὼς εἶμαι κι ἐγὼ ἓνα
μέλος ἀπ' τὴν οἰκογένεια σας...

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ ὀργή). Ψέμματα! Ἦθελες νᾶχεις τὴν
ἱκανοποίησι νὰ βλέπεις κι ἐμένα μικρὴ... τιποτένια!...

ν^ο ἀπολαβαίνω τὴ ζωὴ μὲ ξένα χρήματα ἐνῶ ἐσὺ δούλευες !
ANNA. (Μὲ πόνο). Ρένα τί λές !

ΕΙΡΗΝΗ. Δὲν εἶχες αὐτὸ τὸ δικαίωμα... (Τῆς ἀρπάζει τὸ χέρι). Δὲν εἶχες τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ταπεινῶνεις πρὶν ἔρτεις καὶ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια... Αὐτὸ ποῦ ἔκανες ἦταν πολὺ ταπεινὸ...

ANNA. (Ψυχρὰ). Εἰρήνη παραλογεῖς...

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ κατάπτωσι). Σὲ προσέβαλα ; Δὲν θυμᾶμαι τί σοῦ εἶπα Ἄννα... (πιάνοντας τὸ κεφάλι της). Ἐδῶ μέσα στριφογυρίζουν ἰδέες πρόστυχες... κωμωδίες... (πέφτοντας στὴ πολυθρόνα). Βλέπω... Βλέπω περισσότερα ἀπ' ὅλους ἐσᾶς... (Μὲ δύναμι). Ἄννα;... γιατί μὲ βλέπεις ἔτσι ;... ὄχι!... δὲν εἶμαι τρελλή... τὸ μυαλό μου εἶνε ξεκάθαρο... (μὲ μάτι προσηλωμένο σὲ ὀρισμένο σημεῖο δείχνει πὼς κάποια ἔμμομη ἰδέα τὴν κατέχει).

ANNA. (Τῇ πλησιάζει. Ταπεινά). Ρένα νᾶξερες πόσο σᾶς εἶμαι ἀφοσιωμένη ! Ἡ εὐτυχία σας εἶνε γιὰ μένα τὸ μόνο ποῦ μετροῦ...

ΕΙΡΗΝΗ. (Σηκώνεται ἀπότομα). Ἄφησε με ! αὐτὸ ποῦ μοῦ λές τὸ βλέπω ! μὴ μοῦ λές τίποτα ! ἡ τρυφερὴ ὥρα τῆς ἀγάπης δὲ σήμανε ἀκόμα ! (Νευρικά). Μὰ ποῦ εἶνε ἐπὶ τέλους ὁ πατέρας ; Τὶ γένηκαν ;

ANNA. (Ταπεινά). Ἴσως δοκιμάζουν κάτι καινούργια μηχανήματα ποῦ σκόπευαν νὰ βάλουν σ' ἐνέργεια...

ΕΙΡΗΝΗ. Τὶ λόγος ! (Κάνει μιὰ βόλτα καὶ πάει στὴ βεράντα. Μιλᾷ μὲ κάποιον ἔξω). Βασίλη ! Βασίλη ! ἔλα πάνω μιὰ στιγμή ! (Στρέφει καὶ βλέπει τὴν Ἄννα. Κατόπιν μιλᾷ πάλι ἀπ' τὴ βεράντα). Ὅχι, ὄχι... ἔλα καλλίτερα ἀπ' τὴν ἄλλη σκάλα... στὸ σπῆτι... (Φεύγοντας ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάνου). Εἰδοποίησέ με μόλις ἔλθει ὁ πατέρας, πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω...

ΣΚΗΝΗ 4.

Ἄννα, Νίκος γιὰ μιὰ στιγμή, Ἀλέξης, Τάμπρας.

ΝΙΚΟΣ. (Μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιά). Κυρία Ἄννα, ὁ παραφέντης μὲ τὸν ἀδερφό του εἶνε κάτω... Πῆς τους νὰ ὑπογράψουν μονομιᾶς, ἀκοῦς ;

ANNA. Οὐφ ! ἄφησέ με καὶ σύ ! (Ὁ Νίκος φεύγει ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους, ἐνῶ ἡ Ἄννα κάθεται στὴ μη-

χανή και γράφει με νευρικότητα. Μπαίνουν από τη γωνιακή πόρτα ο Τάμπρας και ο Άλέξης. Κούρασις και αγωνία είνε ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους).

ΑΝΝΑ. (Σηκώνεται και δείχνει στον Άλέξη τὰ χαρτιά που είνε πάνω στο γραφείο): Υπογράψετε σὰς παρακαλῶ ἀμέσως. (Ὁ Άλέξης κάθεται στο γραφείο και υπογράφει βιαστικά).

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Στήν Ἄννα ἀπότομα). Ποῦ είνε ὁ ἀδερφός σου;

ΑΝΝΑ. Πρὶν λίγη ὥρα ἦταν ἐδῶ...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Αὐτὸ τὸ ξέρω... Τώρα ποῦ βρίσκεται;

ΑΝΝΑ. (Μὲ κάποια στεναχώρια). Νομίζω πὼς συνομιλεῖ στο ἄλλο δωμάτιο μὲ τὸν Ἀργύρη...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Πλησιάζοντάς την μὲ ὕφος ἠπιώτερο). Ἐσένα τί σοῦ εἶπε;

ΑΛΕΞΗΣ. (Σηκώνοντας τὸ κεφάλι). Σταμάτη...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Νευρικά). Ἐσὺ τέλειωνε τὴ δουλιὰ σου... ὑπόγραφε γρήγορα... (Στήν Ἄννα). Σοῦ εἶπε ὅτι βρῆκε θεσί;

ΑΝΝΑ. (Μὲ ὀρμή). Κύριε Τάμπρα, πρέπει νὰ κάνετε ὅτι μπορείτε γιὰ νὰ τὸν κρατήσετε...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Ἄ! ἄ! ὥστε ξέρεις!... σοῦ εἶπε;... Παιδί μου... ποτέ μου δὲν εἶχα ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀφοσίωσί σου...

ΑΝΝΑ. Κύριε Τάμπρα εἶμαι πρόθυμη νὰ δώσω και τὴ ζωή μου (ρίχτοντας μὰ ματιὰ στον Άλέξη) νὰ θυσιάσω γιὰ σὰς...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Τὴν πλησιάζει και χαϊδεύει τὰ μαλλιά της). Γι αὐτὸ κι ἐγὼ δὲ σὲ ξεχώρισα ποτέ ἀπ' τὴν οἰκογένειά μας... Τ' ἀκοῦς Ἀλέξη; σοῦ τὸ λέω τώρα και σένα που ἔτυχε ἡ περίστασις... Τὴν Ἄννα τὴ θεωρῶ σὰν πραγματικὸ συγγενῆ μου...

ΑΝΝΑ. (Μὲ μεγάλη συγκίνηση). Σὰς εὐχαριστῶ κ. Τάμπρα...

ΑΛΕΞΗΣ. (Σηκώνεται και δίνει τὰ τιμολόγια που ὑπόγραψε στήν Ἄννα). Δῶσε τα σὲ παρακαλῶ μέσα... (Ἡ Ἄννα τὰ πέρνει και ἐτοιμάζεται νὰ φύγει).

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Τὴν σταματᾷ). Πάσκισε νὰ τὸν κρατήσεις... δὲν πρέπει νὰ φύγει πρὶν τοῦ μιλήσω κι ἐγὼ κι ἐσὺ κι ὅλοι μας!... ὥσπου νὰ τὸν κάνομε ν' ἀλλάξει γνώμη...

ANNA. Ἐσεῖς πρὸ πάντων κ. Τάμπρα, καὶ ὁ κ. Ἀλέξης. Πρέπει νὰ κάνετε ὅτι μπορεῖτε. (Φεύγει ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιᾶ):

ΣΚΗΝΗ 5.

Τάμπρας, Ἀλέξης.

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Σκυθρωπός). Ἄν δὲ σπεύσουμε θὰ χάσομε τὴν παρτίδα γιὰ πάντα.

ΑΛΕΞΗΣ. (Σκυθρωπός). Δὲν ἔχω καμμιά ἐλπίδα. Ἄφρου κατέληξαν σὲ συμφωνία καὶ μάλιστα μὲ τέτοιους ὄρους!

ΤΑΜΠΡΑΣ. Δὲ δίνω μεγάλη βᾶσι στὰ λόγια τοῦ ἀνθρώπου μας... Ἐπρεπε νάχομε στοῦ Μελισσίδη κάποιον πού νᾶνε περισσότερο ἔμπιστος στὰ μυστικά τοῦ γραφείου του... Ἐξ ἄλλου τὸ εὐτύχημα εἶνε πὼς ἀκόμα δὲν ὑπόγραψε...

ΑΛΕΞΗΣ. (Σκυθρωπά). Ἄφου ἔδωσε λόγο, θὰ ὑπογράψει μόλις πᾶνε στὸ συμβολαιογραφεῖο... Αὐτὸς λαβαίνει μέτρα καλλίτερα ἀπ' τοῦ πατέρα του... Τὸ παράξενο εἶνε πὼς δέχτηκε μονομιᾶς ὁ Μελισσίδης, δίχως νὰ ζητάξει...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ ὀργή). Ἀπὸ ψὲς ἐγὼ μυρίστηκα κάτι ἄμα τὸν εἶδα μὲ τὸ Θερινό... Αὐτὸς μᾶς τὴν σκάρωσε πάλι... Ἄ δὲ μού σκότιζαν τὸ μυαλό οἱ ἔρωτές σου μὲ τὴν ἀδερφή του δὲ θὰ τὴν πάθαινα... Θὰ συνομιλοῦσα μαζί του καὶ μονομιᾶς πού θὰ μού ἔλεγε πὼς δούλεψε στοῦ Πάτερσον θὰ τοῦ ἔδινα θάρρος νὰ ξανοιχτεῖ καὶ δὲ θὰ κινδυνεύαμε νὰ χάσομε μέσα ἀπ' τὰ χέρια μας μιὰ λοταρία...

ΑΛΕΞΗΣ. (Πηγαινοερχόμενος). Λοταρία ἀλήθεια! Τὶ βλάκας πού στάθηκα! Ἐχω τὸ μυαλό μου γιὰ ὄπλο μού εἶπε, κι ἐγὼ τὸν ἄφησα νὰ φύγει δίχως...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Χτυπώντας τὸ μπιστοῦνι νευρικά. Ἀντιδρώντας). Ἄ! ὄχι πρέπει νὰ κάνομε τὸ πᾶν! καὶ ἀμέσως μάλιστα...

ΑΛΕΞΗΣ. (Μὲ κατάπναι). Ποιὸ θᾶνε τὸ ἀποτέλεσμα; Ἐδωσε τὸ λόγο του... καὶ ξέρεις τὶ στραβόξυλο εἶνε!

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Ἀποφασιστικά). Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε... (Μετὰ μικρὴ σκέψη). Δὲν πᾶς μέσα δῆθεν κατὰ σύμπτωσι... γιὰ δουλιὰ τοῦ γραφείου...

ΑΛΕΞΗΣ. Νὰ κάνω τί;

ΤΑΜΠΡΑΣ. Νὰ πασχίσεις νὰ πιάσεις κουβέντα μαζί

του... Τὸ ἀγέρωχό σου ὕφος νὰ τὸ ἀφίσεις κατὰ μέρος...
Τέλος... πέσε... γίνε σκουπίδι... τρίψε τὴ μύτη σου...
αὐτὰ δὲν ἐνδιαφέρουν... κράτα καὶ τὴν "Αννα... κι
ὅταν τὸν δεῖς πὶὸ μαλακωμένο... φέρτονε ἐδῶ μέσα...

ΑΛΕΞΗΣ. (Μὲ δυσφορία). Πῶς νὰ πάω τώρα νὰ τοῦ
μιλήσω ὕστερα ἀπὸ τὰ ψεσινά;

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Χτυπώντας μὲ ὀργὴ τὸ μαστοῦνι του). Δὲν
εἶνε ὥρα γιὰ ἐνδοιασμούς! Πήγαινε καὶ κάνε ὅτι σοῦ
λέω... θὰ περιμένω...

ΑΛΕΞΗΣ. "Ἄς τὸ δοκιμάσομε κι αὐτὸ ἀφοῦ ἐπιμένεις!
(Φεύγει ἀπ' τὴν πόρτα δεξιά).

(Ὁ Τάμπρας ὅταν μείνει μόνος δείχνει πὶὸ κουρα-
σμένος. Σέρνει περισσότερο τὸ πόδι καὶ πηγαίνει καὶ κά-
θεται στὴν πολυθρόνα. Μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ βυθίζεται
σὲ σκέψεις).

ΣΚΗΝΗ 6.

Τάμπρας, Εἰρήνη.

ΕΙΡΗΝΗ. (Μπαίνοντας ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάνου).
Πατέρα γιατί μ' ἀποφεύγεις ἀπὸ τὸ πρωί;

ΤΑΜΠΡΑΣ. Ἡ ὥρα δὲν εἶνε κατάλληλη γιὰ τὶς ἐξηγή-
σεις ποῦ θέλεις... τὴ στιγμή αὐτὴ μοῦ χρειάζεται τὸ
μυαλό μου ἐλεύθερο...

ΕΙΡΗΝΗ. (Νευρικά). Τὸ δικό μου ὅμως εἶνε πολὺ
σκοτισμένο... Πρέπει νὰ μοῦ πῆς γιατί αὐτοὶ οἱ ἐξευ-
τελισμοί; γιατί νὰ πέσομε τόσο χαμηλά;

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό). Λόγια ἀνόητα!
αἰσθηματολογίες τῶν ρομαντικῶν κοριτσιῶν...

ΕΙΡΗΝΗ. (Ἐπόκωφα). Εἶνε χρόνια ποῦ πέθανε τὸ
ρωμαντικὸ κορίτσι... "Ἄλλες πολὺ μικρότερες ἀπὸ μένα
εἶνε μητέρες...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Τί φταίω ἐγὼ ἂν δὲ θέλησες νὰ παντρευτεῖς;
ΕΙΡΗΝΗ. Πατέρα μὴν παίζεις! Πές μου γιατί γίνη-
καν ὅλα αὐτά; Γιατί νὰ μὴν σεβασθοῦμε τὶς ὑποχρεώσεις
μας; Γιατί νὰ δώσομε στὸν Πέτρο καὶ στὴν "Αννα τὸ
δικαίωμα νὰ μᾶς περιφρονοῦν;

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Σηκώνεται μὲ προσπάθεια). Σοῦ ξαναλέγω
πὼς μιᾶς ἀνόητα... Ὑποχρεώσεις, περιφρόνησι... πέ-
σιμο χαμηλά... ὅλα αὐτὰ εἶνε σχετικὰ μὲ τὴν περιωπὴ

τοῦ καθενός... Σὲ μᾶς δὲν στέκουν... Κλίνουν τὸ κεφάλι μπροστὰ στὴν καπνοδόχο ποῦ δουλεύει... (Κάνει δύο βήματα πρὸς τὴ βεράντα δείχνοντας τὴ καπνοδόχο). Γιὰ κύττα πόσο περήφανη εἶνε! Ὁ καπνὸς ποῦ ξεχύνει φεύγει ψηλά... πολὺ πρὸ ψηλά ἀπὸ τὶς μικροπρολήψεις αὐτῆς ποῦ γεμίζουν τὸ στόμα σου... ὑποχρεώσεις, δικαιώματα, αὐτοσεβασμός.

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ ἔξαψι). Οὔτε μοῦ τὴν δίδαξε κανένας, οὔτε πουθενὰ ὡς τώρα διάβασα τέτοιου εἴδους ἠθική...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Εἶνε γραμμένη μὲ τόσα δὰ γράμματα σ' ἓνα βιβλίον ποῦ δὲν ἰτέλησες ποτὲ νὰ διαβάσεις γιατί ξεχάσες τὴ σπουδαιότερή σου ιδιότητα... ὅτι εἶσαι ἡ κόρη μου... ἡ κόρη τοῦ ἐργοστασίου...

ΕΙΡΗΝΗ. Ὡστε ἂν δὲν ἦταν ἡ καπνοδόχος αὐτὴ στὸ μέσο, δὲν θὰ ξεπέφταμε τόσο; θάμαστε περισσότερο ἄνθρωποι;

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Πλησιάζοντάς την). Εἶδες ποτὲ τὸ γέρο πατέρα σου ν' ἀφοσιωθεί σὲ τίποτε ἄλλο; Λένε πὼς ἡ ζωὴ ἔχει πολλὰ ἀπολαύσεις ποῦ τὴν μορφαίνουν... Θὰ μπορούσα κι ἐγὼ νὰ ζητήσω στὰ θέληγρά της λίγο ξεκούρασμα... Κι ὅμως δὲν πέρασε αὐγὴ νὰ μὲ βρεῖ στὸ κρεβάτι... Δὲν ξόδεψα μιὰ ὥρα σκέψης σὲ κάτι ποῦ δὲν ἀφοροῦσε τὸ ἐργοστάσιο... Ὅσες φορὲς ἀγρόπνησα ἡ ἀφορμὴ ἦταν αὐτό... Καὶ τὶς ὥρες τοῦ ὕπνου ἀκόμα τὰ ὄνειρα ποῦ μὲ τυραννοῦν εἶνε σχετικά... Ἔζησα μαζὺ του σὰν ποῦ ζοῦν οἱ ἄλλοι μὲ τὶς ἐρωμένες, μὲ τὰ πάθη, μὲ τὶς ἀδυναμίες τους... Καμμιά ἄλλη εὐτυχία... καμμιά ἄλλη χαρά... Πὼς ἤθελες νάχω προλήψεις γιὰ δῆθεν ὑποχρεώσεις ποῦ θὰ σταματοῦσαν τὴν κίνησί του; Μιὰ μόνο ὑποχρέωσι ἔχω ἐπιβάλλει στὸν ἑαυτό μου... Νὰ κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ μὴν σταματήσουν οἱ μηχανές...

ΕΙΡΗΝΗ. (Ὑποβλητικά). Κι ἂν ὕστερα ἀπ' ὅλες σου αὐτὲς τὶς προσπάθειες συμβεῖ ἓνα τέτοιο δυστύχημα πατέρα; Τότες;...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Ἀπότομα). Γιὰ τὸ λὲς αὐτό; γιατί; ὥστε... τὸ φοβᾶσαι κι ἐσύ;

ΕΙΡΗΝΗ. (Ὑποβλητικά). Τῆς μοίρας τὰ χτυπήματα εἶνε ἀδυσώπητα πατέρα...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ ἀγωνία). Ρένα! παιδί μου! Γιὰ τὴν μοῦ μιλάς ἔτσι;

ΕΙΡΗΝΗ. (Σὰν νὰ προφητεύει). Τὴ νύχτα ποῦ πέρασε εἶδα βρουκόλακες νὰ χορεύουν σὲ ρημάδια...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ τρόμο) Τὸ εἶδες στὸν ὕπνο σου αὐτό;

Ἦταν ὄνειρο;

ΕΙΡΗΝΗ. Ὁνειρο... Ὅπτασία... δὲν ξέρω τί ἦταν πατέρα... μὰ ἐσύ γιατί τὸ φοβάσαι;...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Γιατί βλέπω ἀπὸ παντοῦ σημάδια ποῦ με τρομάζουν...

ΕΙΡΗΝΗ. (Ὑποβλητικά). Ἀλήθεια πατέρα; Ἀλήθεια τὸ λὲς αὐτό;

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Χαμηλόφωνα). Ὁ κίνδυνος ποῦ τρέχουμε τὴ στιγμή αὐτὴ εἶνε μέγας...

ΕΙΡΗΝΗ. Ὡς εὐάρεχοι κίνδυνος νὰ σταματήσουν οἱ μηχανές;

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Πέφτοντας στὴν πολυθρόνα). Καὶ θάνε μιὰ γιὰ πάντα... καταλαβαίνεις Ρένα; γιὰ πάντα!

ΕΙΡΗΝΗ. (Σὰν νὰ μονολογεῖ). Ποιὸς ξέρει ἂν αὐτὸ δὲν εἶνε προτιμώτερο!

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ ὑπόκοψη ὀργή). Μὰ ἂν συνέβαινε τέτοιο πᾶμα... θὰ προτιμοῦσα νὰ τὰ δῶ μονομιᾶς ὅλα στάχτη!

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ φωνὴ ποῦ τρέμει). Ἀλήθεια; θὰ τὸ προτιμοῦσες αὐτό;

ΤΑΜΠΡΑΣ. Ναί! Θὰ προτιμοῦσα αὐτό, παρὰ νὰ ἰδῶ προτοῦ πεθάνω, τὴ νέκρα τοῦ σιγανοῦ μαρασμοῦ, τὶς ἀλλὲς νὰ χορταριάζουν ὀλοένα, καὶ τὸ μάτι τοῦ οἴκου κείνων ποῦ θὰ περνοῦνε ἀπ' ἔξω... Θᾶχα τουλάχιστον τὴ δικαιοσύνησι μιᾶς ἀπότομης, μιᾶς ἀνώτερης βίας... Προτιμῶ νὰ πεθάνω παρὰ νὰ δῶ τὸ μεγάλο ξέπεσμα στὸ τέλος τοῦ βίου μου...

ΕΙΡΗΝΗ. (Σὰν ὑπνωτισμένη). Μὴν φοβάσαι πατέρα... δὲν θὰ δεῖς τὸ σιγανὸ μαρασμό...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ δύναμι). Ναί... δὲν θὰ τὸν δῶ... θὰ κάνω ὅτι μπορέσω...

ΕΙΡΗΝΗ. (Βλέποντάς τον κατάματα). Ἔχει ἀκόμα ἐλπίδες;

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Δείχνοντας τὴν πόρτα δεξιά). Ἐκεῖ μέσα παίζεται τὴ στιγμή αὐτὴ ἡ τύχη μας...

ΕΙΡΗΝΗ. Ποιὸς εἶνε ἐκεῖ μέσα πατέρα; (κάνει νὰ προχωρήσει πρὸς τὴν πόρτα).

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Τὴν σταματᾷ μὲ τὸ χέρι). Στάσου... περιμένε... Εἶνε ὁ Ἀλέξης μὲ κάποιον ἄλλον... πού...
ΕΙΡΗΝΗ. Τὸν ἄλλον αὐτὸν ἤθελα νὰ μού πεῖς ποιὸς εἶνε...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Ἄφησε... ἄφησε... εἶνε ὁ μικρὸς ὁ Βάλθης... ὁ Πέτρος...

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ ξετίναγμα). Ὁ Πέτρος; ὥστε ἀπὸ τὸν Πέτρο... Βάλθη... πού... μά... πῶς δὲν καταλαβαίνω... (πιάνει τὸ κεφάλι της). Πῶς πονεῖ τὸ κεφάλι μου... (σὰν νὰ μονολογεῖ) σὰν νὰ χορευεῖ ἐδῶ μέσα κάτι... (Κεῖνη τὴ στιγμή ἀκούεται ἡ σφυρίκτρα τοῦ ἐργοστασίου)...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Μεσημέρι! Πῶς τρέχουν οἱ ὥρες ὅταν θέλει κανεὶς νὰ τὶς συγκρατήσῃ!

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ μεγάλη ταραχή). Μεσημέρι! ἀλήθεια εἶνε μεσημέρι... ἡ ὥρα πού φεύγουν οἱ ἐργάτες! Μὰ δὲ μού εἶπες πατέρα... τί σχέσι ἔχει ὁ Πέτρος...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Περιμένε... περιμένε λιγάκι... θὰ μάθεις... (Μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιὰ ὁ Ἀλέξης).

ΣΚΗΝΗ 7.

Τάμπρας, Ἀλέξης, Εἰρήνη γιὰ μιὰ στιγμή.

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ ἀγωνία). Λοιπόν;

ΑΛΕΞΗΣ. (Μὲ κατάπτωσι). Ἦταν περιττὸ νὰ μὲ κάνεις νὰ ταπεινωθῶ... δὲ μού φαίνεται δυνατὸ νὰ γίνε τίποτα...

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ ἔξασι). Ναι πατέρα... δίκηο ἔχει ὁ θεῖος Ἀλέξης... ὄχι πιὰ ταπεινώσεις... (κάνει νὰ φύγει).

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό). Πρέπει παιδί μου... εἶνε ἀνάγκη... νὰ τοῦ μιλήσεις καὶ σύ...

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ γέλοιο νευρικό). Εγώ; ἐγὼ νὰ τοῦ μιλήσω; (εἶνε ἔτοιμη νὰ φύγει ἀπὸ τὴ γωνιακὴ πόρτα).

ΤΑΜΠΡΑΣ. Στάσου... πού πᾶς;

ΕΙΡΗΝΗ. Ἐκεῖ πού μ' ἐξωθεῖ ἡ μοῖρα...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Δυνατά). Εἰρήνη!

ΕΙΡΗΝΗ. (Στέκει). Δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ὄνομά μου... Θὰ βαφτιστῶ μὲ ἄλλο...

ΑΛΕΞΗΣ. Εἰρήνη!

ΕΙΡΗΝΗ. Ὅχι! τὸ πραγματικὸ μου ὄνομα εἶνε.. Νέμεσις... (Φεύγει ἀπότομα ἀπὸ τὴ γωνιακὴ πόρτα).

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Βλέποντας μὲ τρόμο πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἔφυγεν ἡ Εἰρήνη). Ἀλέξη... δὲν σοῦ φαίνεται πὼς ἡ Ρένα... Τὸ παιδί μας δὲν εἶνε πάλι καλὰ Ἀλέξη...

ΑΛΕΞΗΣ. (Σκυθρωπά). Ἀπὸ χιῆς βράδυ μου φάνηκε κι ἐμένα...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ ταραχή). Νὰ εἰδοποιήσουμε μονομιᾶς τὸ γιατρό... ποῦ τὴν κουράρισε τότες... (Μὲ ἀντίδρασι). Πρὶν ὅμως, πρέπει νὰ κυτάξουμε τοῦτον ἐδῶ... (Δείχνει τὴν πόρτα δεξιᾶ). Τί ἔγινε; Ἔφυγε;

ΑΛΕΞΗΣ. Ἐγραφε βιαστικά ἓνα γράμμα... Δὲν ἔστρεψε σχεδὸν νὰ μὲ δεῖ οὔτε νὰ ἀπαντήσῃ στὰ λόγια μου... Μονάχα μου εἶπε πὼς θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ πρὶν φύγει...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Ἀνυπόμονα). Πές του λοιπὸν νᾶρθει... Πές του! Τί κάθεσαι!

ΑΛΕΞΗΣ. Πάω νὰ σοῦ τὸν στείλω... Ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν ὑπομονὴ νὰ ἀκούω τὶς ἀηδίες του. (Φεύγει ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιᾶ καὶ μετὰ μιὰ στιγμὴ μπαίνει ὁ Πέτρος).

ΣΚΗΝΗ Β.

Τάμπρας, Πέτρος, κατόπιν Ἀλέξης, Ἄννα.

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Καλοκάγαθα, βλέποντας τὸν Πέτρο νὰ στέκει μὲ δισταγμὸ πλάι στὴν πόρτα). Καλημέρα Πέτρο... γιατί στέκεις μακριὰ; πλησίασε...

ΠΕΤΡΟΣ. (Προχωρεῖ). Κύριε Τάμπρα θέλησα νὰ σᾶς δῶ γιατί αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμη...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ ἐκπληξι χαρᾶς). Δὲ βλέπω σὲ τί πρέπει νὰ σὲ συγχωρέσω παιδί μου... ἂν πρόκειται γιὰ παληὰ ζητήματα, ὅλοι ἐσεῖς οἱ νέοι εἴσσετε ὀρμητικοί... ὥστε...

ΠΕΤΡΟΣ. (Διακόπτοντάς τον, ψυχρά). Δὲν μὲ καταλάβατε κ. Τάμπρα. Ἡ συγγνώμη ποὺ θέλω νὰ σᾶς ζητήσω εἶνε γιατί ἐσεῖς κι ὁ ἀδελφός σας, εἴσαστε ἀπὸ τοὺς λίγους ποῦ μισοῦσα καὶ περιφρονοῦσα...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μετὰ ξείναγμα). Πέτρο!

ΠΕΤΡΟΣ. (Σοβαρά). Δὲν τῶπα γιὰ νὰ σᾶς προσβάλω, ἀλλὰ γιὰ νὰ δικαιολογήσω ἓνα διάθημά μου...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Τί εἶδους διάθημα; Τί ἔκανες;

ΠΕΤΡΟΣ. Θέλησα νὰ ἀποδείξω στὸν κ. Ἀλέξη ποῦ

βρίσκεται ἡ πραγματικὴ δύναμις... Μιὰ σύμπτωσης μοῦ φανέρωσε πράγματα πού δὲν φανταζόμουν καὶ μὲ σταμάτησε τὴν τελευταία στιγμή...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Κάνοντας νὰ σηκωθεί μὲ πρόσωπο πού ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ χαρὰ). Ὡστε... δὲν... εἶσαι δεμένος μὲ κανένα ;...

ΠΕΤΡΟΣ. (Ψυχρά). Εἶχα δώσει τὸ λόγόν μου καὶ θὰ τὸν θεωροῦσα ἱερό, ἂν δὲν ἀνεκάλυπτα ξαφνικά μερικὲς ἀλήθειες...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος γι αὐτό, Πέτρο... Τὶ εἶδους ἀλήθειες ἀνεκάλυψες ;

ΠΕΤΡΟΣ. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶνε πὼς εἶχα ἄδικο νὰ περιφρονῶ μονάχα ἐσᾶς... Δὲν ἔχετε καμμιά διαφορά ἀπ' τοὺς ἄλλους ὁμοίους σας... Δὲν εἴσατε οὔτε καλλίτεροι οὔτε χειρότεροι ἀπ' τοὺς Μελισσιδήδες καὶ τοὺς Θερινούς...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ συγκράτησι) Τὰ λόγια σου εἶνε προσβλητικά... Δὲν πρέπει νὰ συνερίζομαι τὸ παιδί πού ἀνέθρεψα ἀπὸ μικρό... Τὶ ἄλλο ἔχεις νὰ μοῦ πεῖς ;

ΠΕΤΡΟΣ. Θᾶθελα νὰ σᾶς ρωτήσω γιὰ ἓνα πρόβλημα στὸ ὁποῖον δὲν βρίσκω λύσι... Τὶ ἐπιδιώκετε ; Ἔχετε τὰ μέσα νὰ ζήσετε ἡσυχοί, κι ὁμως κάνετε ὅτι μπορεῖτε γιὰ νὰ καταστρέψετε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ νὰ σκορπίσετε γύρω τὴν ἀναστάτωση καὶ τὴ δυστυχία...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Παραγνωρίζεις τὴ ζωὴ καὶ λὲς κονταμάρες... πὺν θὲς νὰ καταλήξεις ; Λέγε, γιατί ἀρχίνησα νὰ ἐκνευρίζομαι...

ΠΕΤΡΟΣ. (Σοβαρός). Λίγη ὑπομονὴ κ. Τάμπρα... Ἀκούσετε... Ἦρτα μὲ μιὰ ἐφεύρεσι στὴν τσέπη πού θᾶδινε καινούργια ὤθησι στὸ ἐργαστάσιό σας... Γιὰ νὰ λύσω τὸ πρόβλημα ἀγρύπνησα νύχτες καὶ νύχτες... Τὸ χλωμό μου πρόσωπο, ὁ ξηρὸς βήχας πού ξεφεύγει ἀπ' τὰ στήθια μου... οἱ στερήσεις πού περνῶ εἶνε συνέπειες τῆς προσπάθειας αὐτῆς... Κι ὁμως!... προτοῦ προφτάξω νὰ μιλήσω μοῦ ἀρνηθήκατε καὶ τὴ στέγη ἀκόμα, ἂν καὶ γνώριζα ποιά ἦταν τὰ δικαιώματά μου ἐδῶ μέσα...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκιο... Τὸ φταίξιμο εἶνε δικό μου... Θέλησα νὰ κόψω λιγάκι τὰ φτερά σου...

ΠΕΤΡΟΣ. Πῆτε καλλίτερα πὼς ἐξακολουθήσατε νὰ ποδοπατεῖτε τὸ δίκαιο... τὸ ποτῆρι ὁμως τῶκανε νὰ ξεχειλίσει ὁ ἀδερφός σας μὲ τὴν εἰρωνεῖα του γιὰ τὴν ἀμφίβολή

μου δύναμι... γι αὐτὸ θέλησα ν' ἀποδείξω σ' ὅλους σας ὅτι πάνω ἀπ' τὸν κομπασμὸ καὶ τὴν ὕλη θὰ στέκει πάντα ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ σκέψις... Οἱ πόρτες τοῦ ἀνταγωνιστῆ σας μοῦ εἶνε ἀνοιχτές...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ ἀγωνία). Λοιπὸν;

ΠΕΤΡΟΣ. Πρὶν δέκα λεπτὰ ἄλλαξα γνώμη... Δὲν θὰ προσκολληθῶ στ' ἄρμα του...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ ἱκανοποίησι πὸν προσπαθεῖ νὰ κρύψει). Γιατὶ ἀντελήφθηκες πὼς ἐδῶ θ' ἄνε πάντα τὸ σπῆτι σου καὶ ὅτι αὐτοὶ ὅλοι εἶνε ξένοι...

ΠΕΤΡΟΣ. Ὁχι ὄχι... δὲν εἶνε αὐτό... μοῦ συνέβηκε ξαφνικὰ κάτι ἄλλο... (μὲ φωνὴ βαθειά). Ἡ φλόγα πὸν δούλευε μέσα μου ἔσθυσε... Φανταζόμουνα πὼς ἐπέτυχα κάτι κι ἤμουν περήφανος γιὰ τὸ κατώρθωμά μου... Σ' αὐτὰ τὰ δέκα λεπτὰ γένηκε μεγάλη δουλιὰ...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ ἐνδιαφέρον). Περίεργο αὐτό! Τί σοῦ συνέβηκε;

ΠΕΤΡΟΣ. (Σοβαρά). Ἀνακάλυψα μὲ φρίκη ὅτι κινδύνευα νὰ πέσω σ' ἓνα δῦχι ἀπὸ μηχανοραφίες γιὰ νὰ γίνω κι ἐγὼ ἓνα ὄργανο στοὺς σκλάβους τοῦ μίσους καὶ τῶν καταστροφῶν...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον). Τί θὰ ποῦν αὐτά; ποιοὶ εἶνε οἱ σκλάβοι; ποιά εἶνε τὰ ὄργανα τοῦ μίσους;

ΠΕΤΡΟΣ. Οἱ σκλάβοι εἴσατε σεῖς... Τὰ ὄργανά σας εἶνε ὅλοι αὐτοὶ πὸν ἐκτελοῦν τὶς διαταγές σας... Ἀνδρείκελα δίχως ἀτομισμὸ... κόλακες πὸν ἔρπουν στὰ πόδια σας... ἄνθρωποι πὸν γιὰ νὰ σᾶς ὑπηρετήσουν χάνουν κάθε ἰδέα ἠθικῆς...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Τέτοιοι τύποι χρειάζονται στὶς ἐπιχειρήσεις παιδί μου γιὰ νὰ βγοῦνε πέρα... Ἡ ζωὴ εἶνε πόλεμος καὶ τίποτα ἄλλο.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐνας κατάσκοπος τοῦ Θερινοῦ ἐδῶ μέσα, ὁ Ἀργύρης, μοῦ εἶπε τὰ ἴδια λόγια γιὰ νὰ μοῦ δικαιολογήσει τὴ διαγωγή του...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ ξετίναγμα). Τί εἶπες; ὁ Ἀργύρης! Ἄ! τὸν ἔλεεινό...

ΠΕΤΡΟΣ. (Ψυχρά). Ἄν δὲν ἦταν αὐτὸς θὰ βρίσκονταν κάποιος ἄλλος ἀφοῦ σᾶς χρειάζονται οἱ τύποι αὐτοί... Τί φταῖουν οἱ ἀδύνατοι ἂν ἐσεῖς γιὰ τὰ πάθη σας τοὺς διαφθείρετε;

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Με ὄργη). Πρέπει νὰ φύγει αἰμέσως...

ΠΕΤΡΟΣ. Αὐτὸ δὲν πιστεύω νὰ τοῦ κάνει καὶ μεγάλο κακό...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Εἶνε εὐχάριστο πὺν ἀνακάλυψες τί παληάνθρωποι εἶνε αὐτοὶ πὺν μᾶς συναγωνίζονται... Ἔχεις μεγάλο δίκιο... Πρέπει νὰ τοὺς δώσεις νὰ καταλάβουν πὺς δὲν θὰ γίνεις καὶ σύ ὄργανό τους...

ΠΕΤΡΟΣ. (παγερά). Θὰ τὸ καταλάβουν μονάχοι ὅταν μάθουν πὺς ἔφυγα... (Στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιὰ μπαίνει ὁ ἄλλεξης καὶ πίσω του ἡ Ἄννα).

ΤΑΜΠΡΑΣ. Θὰ φύγεις; Γιὰ νὰ πᾶς πὺ;

ΠΕΤΡΟΣ. Στὸ χωριὸ πὺν γεννήθηκε ὁ πατέρας μου βροῖσκειται ἀπομονωμένο ἀνάμεσα σὲ ἔλατα καὶ σὲ νερὰ ἕνα σπητάκι... Τρεῖς φορὲς ὡστῶρα, σὲ δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου, μοῦ παρουσιάστηκε ὁ πατέρας στὸν ὕπνο μου καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ σπητάκι τὴν ὥρα πὺν ἐγὼ παρακολουθοῦσα τὸν ἀλληλοσπαραγμὸ τῶν ἀνθρώπων πάνω σ' ἕνα ἀντικρινὸ βουνὸ ἀπὸ στάχτη... Ψὲς εἶδα τὸ ὄνειρο γιὰ τρίτη φορὰ καὶ σήμερα μονάχα κατάλαβα τὴ σημασία του...

ANNA. (Τὸν πλησιάζει. Παρακλητικά). Πέτρο! μὴν φύγεις... μὴν τὸ κάνεις αὐτό...

ΠΕΤΡΟΣ. (Με συγκίνησι). Πρέπει... θέλω νὰ ζήσω μακρὰ ἀπ' τὴν κόλασι αὐτὴν... Οἱ καπνοὶ πὺν ξεχύνουν τὰ καμίνια τῆς με πνίγουν...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Δὲν θὰ μπορέσεις νὰ ζήσεις σὲ τέτοιο μέρος γιὰ πολὺν καιρό... Θὰ γυρίσεις γρήγορα...

ΠΕΤΡΟΣ. Ἴσως! ὅταν στὴ μναξιά... δίχως ἀνάγκες, δίχως φθόνο, μακρὰ ἀπ' τὰ πάθη, συνέλθω ἀπ' τὸν κλονισμό καὶ κατορθώσω νᾶβρω κάποια λύσι στὸ μεγάλο πρόβλημα πὺν μοῦ παρουσιάζεται...

ΑΛΕΞΗΣ. (Με ἑλαφρὰ εἰρωνία). Δὲν μποροῦμε νὰ μάθουμε τί εἶδους πρόβλημα εἶνε αὐτό;

ΠΕΤΡΟΣ. (Ἀφοῦ τὸν δεῖ μὰ στιγμὴ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω). Τὸ πὺς θὰ μποροῦσε κανένας νὰ δουλέψει γιὰ κάτι πιὸ ἀψηλό, δίχως νὰ πέσει στὰ χέρια πὺν ἐπιδιώκουν με τὴν πρόοδο νὰ πληθύνουν τὴ δυστυχία.

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Κινώντας τὸ κεφάλι). Ζητᾶς κάτι ἀκαθόριστο!.. κάτι πὺν κι ἐσύ δὲν ξέρεις!...

ΠΕΤΡΟΣ. Κεῖνο πού ζητῶ εἶνε τὸ πῶς θάϊαν δυνατόν νὰ ἐξουδετερωθεῖ τὸ μῖσος!...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Προσπαθώντας νὰ σηκωθῆ). Λαχταρᾶ; μ' ἄλλα λόγια νὰ θάψεις τὸν κόσμον ζωντανὸ ἀφοῦ θεὸς νὰ τοῦ ἀφαιρέσεις τὴν κινητήριον δύναμιν. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κατωρθώσεις... Ἄννα, βοήθησέ με παιδί μου νὰ σηκωθῶ. (ἢ Ἄννα τὸν πλησιάζει) Δὲ ξέρω γιατί τὰ πόδια μου εἶνε πιὸ βαριά σήμερον... (ἢ Ἄννα τὸν βοηθεῖ νὰ σηκωθεῖ) Δῶσε μου τὸ μπράτσο σου.

ΑΛΕΞΗΣ. (Τοῦ πιάνει τὸ ἄλλο χέρι). Σταμάτη τί ἔχεις;

ΤΑΜΠΡΑΣ. Τίποτα... μονάχα λίγο μούδιασμα στὸ ἄριστερόν πόδι καὶ στὸ χέρι μου... (στὸν Πέτρο) Τὸ εὐτύχημα εἶνε πού μᾶς μένει ἡ Ἄννα... Ἐσὺ μπορεῖς νάχεις τίς ιδέες σου... ἔμεῖς ὅμως θὰ τὴ θεωροῦμε πάντα δικιά μας... (στὸν Ἀλέξη) Ἐσὺ ἔλα μαζί μου... ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω. (Ὅταν πλησιάζει ὁ Ἀλέξης... ἡμίφωνα) Ὅλα πᾶνε καλά... θὰ νικήσωμε...

ANNA. (Ἐνῶ φεύγουν στὸν Πέτρο). Πέτρο περίμενέ με σὲ παρακαλῶ... πρέπει νὰ σὲ δῶ ἀκόμα μιὰ στιγμὴ πρὶν φύγεις...

ΣΚΗΝΗ 9.

Πέτρος, κατόπιν Εἰρήνης.

ΠΕΤΡΟΣ. (Ὅταν μείνει μονάχος πλησιάζει στὸ γραφεῖο καὶ πέρνει τὴ φωτογραφία τῆς Εἰρήνης. Τὴν βλέπει μὲ τρυφερότητα. Ἀπὸ τὴ γωνιακὴ πόρτα μπαίνει ἡ Εἰρήνη. Τὸ ὄψος τῆς εἶνε ἕξαλλο. Ὁ Πέτρος τὴν βλέπει. Μὲ τὴ φωτογραφία στὸ χέρι κάνει ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος τῆς). Εἰρήνη!

ΕΙΡΗΝΗ. (Στρέφει, μὲ φωνὴ ὑπόκωφη). Ἐσύ! ἐσύ ἐδῶ! τί ζητᾶς;

ΠΕΤΡΟΣ. Προτοῦ φύγω θέλω νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι...

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ νευρικό γέλιο). Χάρες ἀπὸ μένα; Τί θέλεις;

ΠΕΤΡΟΣ. (δείχνει τὴ φωτογραφία). Αὐτὸ ἐδῶ!

ΕΙΡΗΝΗ. Τί εἶνε αὐτό; ἡ φωτογραφία μου! (Τοῦ τὴν ἀρπάζει). Ἄφητέ την! ἄφητέ την!

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ θλίφι). Ἦθελα νὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοῦ τὴν δωρήσεις...

ΕΙΡΗΝΗ. (Τὴν πετᾶ πάνω στοῦ γραφεῖο). Νὰ τὴν κίνεις τί; Λὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια παληόχαρτα... Τὰ αἰσθήματά σου τὰ παρουσίασες χιτὲς βράδν μὲ προβολέα...

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ θλίφι). Πολὺ καλὰ Εἰρήνη... Σ' εὐχαριστῶ... (κάνει νὰ φύγει πρὸς τὴν πόρτα δεξιά, ἐνῶ ἡ Εἰρήνη μὲ κλοισμένο τὸ βῆμα ἀκουμπᾷ τὸ ἓνα χέρι πάνω στοῦ γραφεῖο τοῦ Ἀλέξη καὶ σφίγγει μὲ τὸ ἄλλο τὸ μέτωπο).

ΕΙΡΗΝΗ. (Ὅταν ὁ Πέτρος πλησιάζει στὴν ἔξοδο, μὲ φωνὴ γεμάτη τρόμο). Στάσου! πὺν πᾶς;

ΠΕΤΡΟΣ. (σοβαρά). Φεύγω γιὰ νὰ μὴ σ' ἐξερεθίζει ἡ παρουσία μου...

ΕΙΡΗΝΗ. Ναί... ναί... φύγε... αὐτὸ εἶναι προτιμώτερο... (πέφτει στὴν πολυθρόνα κρατώντας τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια).

ΠΕΤΡΟΣ. (Ἀφοῦ τὴν κυτιάζει μιὰ στιγμή μὲ ἐκπληξὶ τὴν πλησιάζει ἤρεμα καὶ μὲ φωνὴ πὺν δείχνει συγκίνηση). Ρένα τί ἔχεις; τί σοῦ συμβαίνει;

ΕΙΡΗΝΗ. (Σηκώνεται ἀπότομα στὰ πόδια). Τί μοῦ συμβαίνει; Θέλεις νὰ μάθεις τί μοῦ συμβαίνει; κάτι ἀσυνείθιστο, κάτι πὺν δὲν θὰ μπορέσεις νὰ καταλάβεις... γιὰτὶ εἶνε μεγάλο... πὺν μεγάλο ἀπ' τὶς δυνάμεις μου (μὲ φωνὴ βαθεῖα) θέλησα νὰ σπάσω ἀλυσσιδὲς (τρέχει πρὸς τὴν βεράντα καὶ βλέπει, ἐνῶ ὁ Πέτρος τὴν παρακολουθεῖ μὲ ἐκπληξὶ. Ὅστερα στρέφει) Φεύγα... ἄφησέ με μονάχη... ὁ δήμιος δὲν θέλει συνιρόφους... Πρέπει νὰ βρῖσκεται ἀπομονωμένος...

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ λίγο τρόμο). Τί ἔχεις; θέλω νὰ μάθω... δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω προτοῦ μοῦ πῆς...

ΕΙΡΗΝΗ. (Ὑπόκωφα) Σ' ἐσένα! σ' ἐσένα νὰ πῶ; Μὰ ἂν ὑπάρχει ἄνθρωπος πὺν... (στέκει)

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ ἀγωνία) Λέγε Ρένα... πῆς τί ἔχεις;

ΕΙΡΗΝΗ. (Ὑπόκωφα). Ἀφοῦ ἐπιμένεις θὰ σοῦ πῶ κάτι ἄλλο πὺννε κι αὐτὸ τρομερό... (Ἀφοῦ τὸν δεῖ κατὰματα). Ἔ! λοιπόν... ναί!... Εἶσαι ὁ νικητὴς... κι ἔχεις νικήσει πέρα ὡς πέρα...

ΠΕΤΡΟΣ. Τί θὲς νὰ πῆς;

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ πάθος). Τὸ μυστικὸ πὺν κράτησα τόσα χρόνια ξεχειλᾷ ἀπὸ μέσα μου τὴ φρικώδη αὐτὴ ὥρα...

Σ' ἀγάπησα ὅσο λίγες ἀγαποῦν... και τὸ τρομερότερο εἶνε κάτι ἄλλο...

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ ἀγωνία). Τὶ Πένα; λέγε...

ΕΙΡΗΝΗ. (Σὰν ὑπνωτισμένη). Δὲ ξέρω ἂν και τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ μῖσος μου γιὰ σένα δὲν εἶνε ἀγάπη...

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ φωνὴ πὸν τρέμει). Εἶμαι ξυπνὸς ἀλήθεια; Εἶν' ὁ παράδεισος πὸν ἀνοίξε τις πόρτες του ἢ μήπως θὰ ξυπνήσω ξαφνικὰ σὲ μιὰ χειρότερη κόλασι;

ΕΙΡΗΝΗ. (Σὰν ὑπνωτισμένη). Παράδεισος! κόλασις... ὅλα ἀνακατεῦνται... στριφογυρίζουν μεσ' στὸ μυαλό μου (συνέροχεται). Τώρα φεύγα! δὲν ἔχεις πιά νὰ κάνεις τίποτα ἐδῶ... φεύγα! ἄφησέ με μονάχη!

ΠΕΤΡΟΣ. (Σὲ ἔξαψι). Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ παίξεις μαζί μου (τῆς ἀρπάζει ἀπότομα τὸ χέρι). Λέγε! Αὐτὸ πὸν μου εἶπες εἶνε ἀλήθεια;

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ φωνὴ χαμηλὴ). Εἶνε ἀλήθεια Πέτρο...

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ ὑποψία). Τότες γιὰτί σῶπασες τόσα χρόνια; Γιὰτί μ' ἔστειλες στὴν ἔξορία;

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ κατάπτωσι). Δὲν σὲ πίστευα... Σὲ νόμιζα ὑπολογιστὴ σὰν ὅλους ἐδῶ... και περίμενα μιὰ ἀπόδειξι... γιὰ τὸ ἀντίθετο... ("Ἐξαλλη τρέχει στὴ βεράντα, βλέπει ὕστερα στρέφει). "Ἄχ! Θεέ μου! Τὶ ἔκανα! Τὸ μυαλό μου θὰ φύγει!...

ΠΕΤΡΟΣ. (Παρεξηγόντας τὴν ταραχὴ τῆς, βιαστικά). Δὲν ἔκανες τίποτα κακό... (Τῆς πιάνει τὸ χέρι και τὴν συγκρατεῖ). "Ἄκουσε... Τὴν ἀπόδειξι τοῦ ἔρωτά μου, δίχως νὰ ξέρω κι ἐγὼ γιὰτί... δίχως ὑπολογισμὸ και δίχως ἐλπίδα νὰ σὲ κατακτῆσω, σοῦ τὴν ἔφερα ὀλο μακρὰ χιές, τὴ μέρα τῆς γιορτῆς σου... Κανένας δὲν μ' ἄφησε νὰ σοῦ τὴν προσφέρω... και σὺ ἀκόμα... κι ἔτσι...

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ ἀγωνία). Κι ἔτσι;

ΠΕΤΡΟΣ. (Ἀφίροντας τὸ χέρι τῆς). Βρίσκεται στὴν τσέπη μου... Εἶχα σκοπὸ νὰ τὴν κάψω... Σοῦ ἄφησα μέσα ἓνα γράμμα και σοῦ τὰ ἐξηγοῦσα ὅλα...

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ ἀγωνία). Τὶ πράμμα εἶνε; λέγε... και τὰ δευτερόλεπτα ἀκόμα πὸν περνοῦν εἶνε πολῦτιμα...

ΠΕΤΡΟΣ. Μιὰ μεγάλη ἐφεύρεσις πὸν θὰ κάνει τὸ ἐργοστάσιό σας τὸ πρῶτο στὸν τόπο...

ΕΙΡΗΝΗ. (Σὰν τρελλή). Τὸ ἐργοστάσιό αὐτό; Θέλησες νὰ τὸ σώσεις; (Στέκει μιὰ στιγμὴ μὲ τὰ μάτια ὀρθά-

νοιχτα και ἄπλανα ἀπ' τὴν ἔξωσι). Μὰ ξέρεις τί ἔκανα ἐγώ ;...

ΠΕΤΡΟΣ. Εἰρήνη! Ρένα!

ΕΙΡΗΝΗ. Σ' ἓνα λεπτό θὰ τυναχτεῖ στὸν ἀέρα...

ΠΕΤΡΟΣ. Κακοῦργα! τρελλάθηκες! (τῆς ἀρπάζει τὰ χέρια).

ΕΙΡΗΝΗ. Ὅχι... δὲν εἶμαι τρελλή... Εἶμαι ἡ μοῖρα... (Μὲ φωνὴ δυνατῆ). Μὴν ἀφήσετε κανένα νὰ πλησιάσει... Τὸ φυτίλι εἶνε ἀναμμένο!

(Ἀκούεται ἔξω μὴ βοή... Ἕνας κρότος δυνατὸς καθὼς ἐνὸς κανονιοῦ. Στὸ βάθος τῆς βεράντας φαίνεται ἡ καπνοδόχος ποὺ γέρονει καὶ πέφτει... ἐνῶ ὁ Πέτρος καὶ ἡ Εἰρήνη στέκουν ἀκίνητοι καὶ βλέπουν μὲ φοίκη ὁ ἓνας τὸν ἄλλον).

ΑΥΛΑΙΑ